

ÍZEK A HÉJ ALATT

Villányi László: *Délibábünne*
Kozmosz Könyvek, 1978. 120 oldal, 8 Ft

Villányi László: *Falovak*
Magvető, 1982. 88 oldal, 12 Ft

Villányi László: *Alázat*
Orpheusz, 1990. 148 oldal, 80 Ft

Villányi László: *Az alma íze*
Orpheusz, 1994. 80 oldal, 285 Ft

Nem állítom, hogy szerencsés dolog egy könyvkritikát tagadó mondatokkal kezdeni. Mint ahogy azt sem állítom, hogy egy költőt felelőssé lehetne tenni a róla szóló kritikákban felbukkanó anomáliákért. Az azonban mégiscsak feltűnő, hogy a Villányi László költészetével foglalkozó bírálatok emblematikus mondatai milyen gyakran mondanak nemet olyan feltételezésekre, amelyeket vagy maga a recenzens, vagy egy általa elképzelt olvasó mondhatna ki a versek olvastán, holott a vak is látja, hogy ennek a fiktív személynek nincs igaza. Vajon miért tartják szükségesnek tanulni itészek, hogy tárgyukról előbb téves (nemritkán számár) kijelentéseket tegyenek, majd ezeket cáfolva térjenek elemzésük tárgyára? Néhány jellemző példa felsorolása talán előbbre visz: „Villányi László nem hagyományos költő” (Tandori Dezső), „...az ALÁZAT az igazi megérkezés könyve. Nem mintha az első két könyv jelentéktelen lett volna”, „...ezek a versek nem nyílnak könnyen” (Böröndi Lajos), „Villányi politikai alkatú költő, de nem a nálunk tradicionálisan megszokott prófétai pózban. [...] a való világ értelmezése, értékelése – nem pedig bemutatása – adja a versek élmény- és életanyag-háttérét”, „Nem kerget hiú ábrándokat, de nem is adja fel álmait” (G. Komoróczy Emőke), „Legnagyobb erénye, hogy noha látásmódjában, módszerében vitathatatlanul modern költő, sohasem hódol a divatnak. Verseiben nem a spekuláció, a trükk, a tetszetős mutatóvány játssza a főszerepet...” (Lator László), „Villányi László nem tartozik a hangzatos szólamokat megfogalmazó, látványos fordulatokat hirdető, illetve megvalósító költők közé. [...] Elsősorban nem a divatokhoz, hanem az irodalmi hagyományokhoz kötődik” (Parancs János). Utóbbi két kijelentést a kiadó annyira fontosnak találta,

hogy a legújabb kötet (AZ ALMA ÍZE) fülszövegében dicsekedett el vele. Nyilván úgy gondolták, hogy nagyobb közönségsikerre számíthat az a kötet, amelynek verseiről ezeket a tagadásokat el lehet mondani.

A költő természetesen nem épít versvilágot hiányokból és tagadásokból, mint ahogy az is elképzelhetetlen, hogy „legnagyobb erénye” az legyen, ha valamit – akár ostoba, ellenszenves dolgot is – *nem csinál*. Nem is a költőt kívánták minősíteni – legalábbis ezeknek a tagadásoknak egy részével. Rejtjelezett üzenetek voltak ezek, amelyek egy elképzelt olvasóréteghez szóltak; még hozzá egy tekintélyes létszámú versolvasó tömeghez. Ezek az irodalom iránt érdeklődők a feltételezés szerint „elfordultak” a költésztől, „elvadította” őket az avantgárd felelőtlen kísérletezése, „ráuntak” az üres nyelvi játékokra, „nem értik” a modern költők csavaros gondolatmeneteit, „nincs kedvük” életidegen, dekadens, formalista, divatmajmoló verselők poétikai gyakorlataival tölteni az időt, hiszen ezek nem az ő életükről szólnak, ha szólnak egyáltalán valamiről. Ezzel szemben ugrásra készen várják, hogy végre ismét megjelenjen egy mindenféle neotól és poszttól mentes, egyszerű költő, és haladéktalanul elsőpró rohamot indítanak a könyvesboltok pultjain tornyosuló könyvhegyek ellen.

A jelenség nem egyedi és nem új. Húsz éve halljuk egyre ingerültebb kritikusok szájából ugyanezeket a minősítéseket például Baka István műveinek bírálataiban (megtoldva azzal a – téves – kijelentéssel, hogy a költő nem kapja meg az őt megillető elismerést), de Bertók Lászlóról, Kalász Mártonról és még sokakról szóló recenziókban is. Ha pedig távolabbra tekintünk az időben, mindig megtaláljuk ezt az érvrendszert azokban a periódusokban, amikor a költészetben határozott újító törekvések mutatkoznak. Villányi esetében két zavarbaejtő körülmény mutatkozik: a kortárs költészetben nincsenek radikális újító tendenciák, és Villányi csепpet sem konzervatív költő. Ezért tartottam fontosnak, hogy a jelenségre felhívjam a figyelmet, és hogy az okot csak részben a kritika mindenkor megszokott lustaságában, (nagyobb) részben magában Villányiban, főként korai munkáiban próbáljam megkeresni.

Villányi László első kötetében, az 1978-as

DÉLIBÁBÜNNEP-ben erős mintákat követ – meglehetősen gyenge versekben. Ha nemzedéktársaihoz (Marno Jánoshoz, Rakovszky Zsuzsához, Endrédi Szabó Ernőhöz, Kukorelly Endréhez) képest ez az indulás nem is mondható megkésettnek, az első könyv mégis gyűjtemény jellegű. A célkitűzés már itt is világos: a költő személyét a vers középpontjába állító, az élet konkrét történéseit fekete-fehér papírképen előhívó költészet ez, bár néhol felbukkannak még a dilettantizmus határát súroló allegóriák, példázatok, verses publicisztikák is (FOGAS; FA; BARÁTOMNAK stb.). A korszak divatos pózverseit is szaporította néhányval. A XVIII. SZÁZADI ISMERETLEN KÖLTŐ VERSE az udvari dalnok sorsán ironizál; hexameterait csak az próbálja skandálni, aki nem fél az agyrázkódástól. A MONTÁZS filmrendezőportréi tömören igyekeznek megvilágitani lapos közhelyeket. A FELESELÉSEK-ben

*„Attilkának nagy-nagy tüzéhez a fát
vágom, magamhoz fogva cipelem,
ő is szelid, meleg testű legyen,
ki éjszaka egyedül, fázósan hált –”*

– a kor legelköptottabb irodalmias toposza mellett (bár a Bányai Lászlótól eredő *Attilka* névalak használata talán már több is, mint ami a korszak J. A.-val tegeződő verseiben bizalmaskodásból elfogadott volt), a szálnalmas rimekre is érdemes odafigyelni. A pózvers a Kormos Istvánt megszólító szövegekben lép túl önmagán; úgy tűnik, ezeket létező személyes kapcsolat hitelesíti. A ABLAKNÁL TEREMTÉS, A FALNÁL VILÁGVÉGE című ciklus „illuminációi” afféle „faltól falig” költői prózában fejlesztik tovább az említett allegorizmust, talán a fiatal Déry Tibor modorában, de annak arroganciája híján szomorkás világbirálatba fordulva. A kötetzáró VONAT ciklus Guillevic FAL-ának mintájára igyekszik az egész világot vonatként látni, ezúttal az egyes részverseket is a francia mester rövid sorokból építkező, néhány soros szabad verseihez hasonlóan tördelve. Az eredmény azért siralmas, mert a hatalmasra növesztett költőalak centrumba állításáról nem mond le: „*Én fekszem a talpfán / gurulok a sínen / tartom a kereket / Én világítok / rajtam járnak...*” stb.

A maga idejében is rendkívül gyenge kötet nagyon pontosan kijelölte azt az utat,

amelyen Villányi – aki, ép izléssel lévén megáldva, könnyen felmérhette a kötet szinte valamennyi próbálkozásának kudarcát – továbbmehet. A könyv legsikerültebb darabjai, a DUNÁBAN GÁZOLVA, a VÁROSOM, a KOSZORÚNAK ERESZKEDIK A NAP a privát élet, a szülőföld, a barátság, tehát az úgynevezett „kismesterek” tematikájából építkeztek. Ami pedig a versformákat illeti, annyi kétségkívül megállapítható, hogy mind a rímekhez, mind a klasszikus időmértékhez botfüle van. Az a kopogós, szikár pontosság, ami Guillevicet jellemzi, szintén alkalmatlan Villányi komótosabb versmondattűzésének hordozására, és a hosszú („faltól falig”) sorokból építkező epikus szürrealizmus formavilágában sem érzi jól magát: ez a forma saját közlendőin túlmutató kijelentésekre készvetsi. A DÉLIBÁBÜNNEP-ben nincs olyan vers, amely a későbbiekhez mintául szolgálhatna.

Amikor a FALÓVAK (1982) szerkesztője, Parancs János azt írta a könyv fűlszövegében, hogy Villányi „*második verseskötete határozott előrelépést, fejlődést jelez költői pályáján*”, fentiek fényében aligha mondott nagyot. Lényegi változást azonban még nem hozott ez az előrelépés. Villányi ismét kísérletet tesz a vonat-allegória kifejtésére egy versciklusban, újabb ballaszttokkal szaporítja a már meglevőket; ez a vonat ugyanis a történelemben robot, és utasai időmértékben próbálnak dadogni. Pedig nagyon nem megy nekik. *Jó* verset ebben a kötetben sem találunk, de a tematika és a narráció már sokkal több részletben tűnik magától értetődőnek, kevésbé kimódolt-erőltetettnek, mint korábban. A gyermekkor, a szerelem, az erotika, a táj és a városi környezet élménye még mindig sokszor házi feladat-szerűen fogalmazódik meg, de a szürrealizmustól örökölt váratlan asszociációk és a mindent átható érzékenyültség, amit némi önirónia ellensúlyoz, már sokkal élményszerűbbé teszi a kötet *egészének* olvasását, ha egyes darabok nincsenek is, amik megmaradnának az ember emlékezetében. A meg személyesített tárgyak monológjai is folytatódhatnak, semmivel sem kevésbé közhelyesen, mint korábban (a penge arról álmodozik, hogy a húsból vágható, a gyertya fél, hogy elolvad stb.). A LÉLEKOSZLÁS ciklus tárgyileírásaiban a fűlszövegíró (Parancs János?) Francis (nem François!) Ponge költészetének elemeit véli felfedezni. Az egzisztencialista anti-

lira és a nouveau romant előlegező érzelemmentes, pontos leírásokra törekvő verspróza mestereként számon tartott francia költő nálunk olyan kevésbé ismert, hogy ha a francia lírában otthonosan mozgó Parancsnak éppen ez jutott eszébe, akkor biztosan van benne valami. Én nem vettem észre.

A már címében is keményen önironikus BÍBORBANSZÜLETETT LACKÓ sorozat néhány darabjában az emlékezet legnehezebben fel-tárható rétege: a késő kamaszkor emlékei elevenednek fel egyfajta sajátos félálomlogika szerint szerveződő emlékképek formájában, és ezek sokszor kellemesen megmosolyogtató mozzanatokhoz vezetnek. A szemléltetést a könyv csúcspontjának szánt záróvers, a FÖLÉBRED TRÓJÁBAN azonban mintegy szintézisbe foglalja a kötet verseinek minden hibáját: a lapos jelképiséget, a rejtelmes – valójában csak logikátlan – montírozást, a képzelt brutalitás motívumait („*merjük az ömlő vizet / letépett koponyatetőnkkel*”), a ritka, de mindig rossz rímeket.

Itt jutunk el tehát a kritikusok furcsa viselkedésének másik okához. Villányi tehetséges költő, sok apró részletben villant meg igéretes mozzanatok. Versei azonban gyengék, és kismesteri tematikát követnek. A recenzensek tehát – rokonszenves lényének hatása alatt – a másodvonalbeli költőkre alkalmazott mentségeket sorakoztatják fel, és tagadó formában mondják ki fenntartásaikat. Az, hogy „*nem mintha az első két kötet jelentéktelen lett volna*”, az ellentétét jelenti önmagának: bizony jelentéktelen kötetek voltak ezek, csak hát azt mégsem írhatja egy kritikus, hogy a DÉLIBÁBUNNEP és a FALOVAK hangulatos, szimpatikus, jelentéktelen verseskötet, ebben a mondatban ugyanis csak nagyon kevesen fogják meghallani a – kétségkívül ott lévő – dicséretet. És ugyanez vonatkozik a korszerűtlenség, szürkeség, epigonizmus dicsérő formában elhangzó említésére is.

*

Az 1990-ben megjelent ALÁZAT című kötet – ami valójában két kötet: A VETKÖZÉS MOZDULATAI (1982–86) és az ALÁZAT (1986–88) című összeállítás egybekötve – fordulatot hozott. Úgy tűnik, Villányi felismerte, hogy alkata inkább leíró-epikai, mint lírai. A VETKÖZÉS MOZDULATAI három újítást hoz, és ezek együtt teszik Villányit többé-kevésbé ügyetle-

nül verselgető, bár rokonszenves fiatalemberből költővé. Az első: a vers kikerekítésének kényszerétől való szabadulás. Ebben a ciklusban olyan szövegtömböket találunk, amelyek számtalan ponton átívelnek egymásba, utalásokkal kapcsolódnak össze, és inkább látszanak egy nagy történet apró epizódjainak, mint szuverén világoknak, vers-univerzumoknak. A világtéremtőből lefokozott (valójában normális emberi léptékébe visszatálalt) megfigyelő többé nem tesz fenséges gesztusokat, hiszen „*csak egy ürge*”. És ez a ciklus verseinek másik fontos sajátossága. Egy ember beszél bennük városáról, barátairól, szerelméről, mindennapi élethelyzeteiről; és ez az ember vagy a költő alteregója, vagy, mint Rakovszky Zsuzsa, kölcsönadja világlátását egy fiktív szemlélőnek. A kötet harmadik találmánya pedig az a verssor, ami ettől kezdve a legjellemzőbb Villányi verseire, ami olykor lejtésében, ritmikájában soha, tagolásában, ivében, gondolatritmusában, sorközépi felütésében annál gyakrabban idézi Tóth Árpád kedves sorfaját, a nibelungizált alexandrint. Nem szabályos sorok tehát ezek:

„*Elfog a szégyen, mikor ráteszem talpamat, s látom, ahogy meztelen mellére hullnak a körömcsikok. Pirulva gondolok arra: miért is hagytam őket...*”

– hiszen nyilvánvalóan költői prózát olvassunk. A próza-palimpszeszt alól azonban mindenütt kilátszik az átírt eredeti. És éppen ez az alig érezhető, kötöttséggel nem járó poétikai minta szabadítja meg Villányit a szabad vers kényszerétől; hiszen a klasszikus szabad versben a sorok hosszúsága bizony nagyon is lekottázható minta szerint pulzál. Amikor azután az ALÁZAT ciklus verseiben látszólag visszatér a klasszikus szabad vershez, ez az alig érezhető, pulzáló alapritmus a rövidebb sorokban is megtalálja a maga előképét, és elég erős belső formát teremt ahhoz, hogy a költő ne a sorokra, hanem a szövegtestre figyeljen.

A VETKÖZÉS MOZDULATAI kapcsán feltétlenül meg kell említeni Kafka nevét. Az ő regényeinek, de még inkább kisprózáinak központi figuráit köti hasonlóan ambivalens kapcsolat nem teljesen valóságos, otthonosan idegen városukhoz. „*Ha az embernek szerencséje van, megadatik egy város, ahol nem csupán ismerős*”, mondja Villányi, és ez az érzélem ko-

rántsem egyértelműen szeretet. Csak arról van szó, hogy ott (a városban, ami megint csak félig-meddig azonos Győrrel, legalább felerészben teremtett város ez), „*az ember el tudja képzelni a várható következményeket, s észreveszi, ha visszafelé mozdulnak a folyók*”.

Villányi fiktív világa és a valóság kapcsolata sem nevezhető egyértelműnek. Versvilága gyakran szürreális; de tudjuk, hogy a szürrealisták gyakran jártak Párizs bolhapia-cára, ahol bizony gyakori jelenség volt egy esernyő és egy varrógép véletlen találkozása a boncasztalon. Villányi kedves játéka, hogy a képtelen, bizarr állítások füzéréből végül bebizonyítja: hétköznapi eset, csak az teszi különössé, hogy *ő észrevette*. A VÁROS SZÉPE című vers alaphelyzete, hogy a költő egy hiányosan felöltözött nőt fektet a talpa alá, amíg levágja a lábáról a körmöt; a körömdarabkák „a város szépe” meztelen mellére hullanak, míg a művelet végeztével az egésztestet ösztönösen kidobja. Csak itt esik le a tantusz: egy képes újságról van szó. De az iménti folyókép sem csak fikció: Győrnél a Mosoni-Duna olykor csakugyan visszafelé folyik. Hogy mire jó ez a játék? Az optimális *távolság* megteremtésére a leírás tárgya és modellje között; ha úgy tetszik: a valódi és a virtuális város világa között. Hogy azután annál feltűnőbb gesztusokkal helyezzen át ezt-azt az egyikből a másikba, és viszont.

Ennek a versformálásmódnak a megtalálása segíti tovább Villányit a következő kötetben kötet, az ALÁZAT ciklus személyesebb, megint gyakran vallomásos világán. A rövidebb sorokból építkező és az előzőnél líraibb hangütésű ciklusban továbbviszi tehát a virtuális város installációit, de sokkal gyakrabban egészíti ki annak hézagait valós tapasztalatokkal, főként a gyermekkori emlékeivel (melyek persze a képzeteknek is elemi építőkövei), és egyre többször lép a konkrét leírástól a fogalmiság, a bölcsekedés felé.

Az ALÁZAT versei tehát egyfelől természetesen minden tekintetben csúcsot, beteljesülést jelentenek az életműben, másrészt a versuniverzum bátor kitágítását, új területek birtokbavételét és belakását. Reflexióik a valós és a virtuális modellvilágra vonatkoznak, amelynek része a költő versben utazó hasonmása is, akire tehát szintén reflektálnak a szövegek.

AZ ALMA ÍZE tovább folytatja ezt az utat, megkísérli egységbe foglalni a két világot és a leírást egybeforrasztani a bölcselettel. Megjelenik azonban egy hivatlan vendég is: a költő önnön költészetét minősítő reflexiója egyfajta kissé sértődött defenzivitásba ágyazva. Nem véletlen az elején említett fülszöveg számos védekező kitétele, és az sem, hogy az első nagyobb ciklust ezzel a címmel jelöli a költő: KORSZERŰTLEN. Úgy tűnik, egyfajta pánik támad fel benne – ha úrrá rajta nem lesz is –, a *csak ennyi volt* érzés fullasztó indulata. Villányi azonban a gyógyszert is megtalálta erre a kórra: az érzékiséget. Korábbi írásaiban is esett szó ízekről, illatokról, a tapintás és érintés adta élményekről. Ezek szerepe ebben a kötetben hirtelen felfokozódik. Ez magában véve még nem jelentene előrelépést, csupán egy új költői pozíció, magatartásmód elsajátítását-elfoglalását. Az az alak azonban, aki ezekkel az új érzékekkel gazdagodik, azonos azzal a költő által teremtett és a virtuális világba „leküldött” figurával-versalannyal, aki eleinte Kafka-hősként, később mind otthonosabban viselkedő átutazóként figyelte a város életét, és akit Villányi gyermekkorának emlékéival és felnőttségének tapasztalataival, kudarcaival, félelmeivel és szerelmeivel megajándékozott, amikor a maga konkrét személyében kivonult versei városából. Most, amikor személyiségének mind nagyobb darabját engedi át a versbeli személynek, vagyis amikor lassacskán maga tér vissza a versek centrumába, ebből az alakból már hiányzik a kezdeti vallomásos költemények naív teatralitása: a visszatérő megőrzi a távollét-tapasztalatot, a perspektivikus látásmódot, és részben önreflektív módon, részben önironikus távolságtartással szemléli azt a valóságot, amit külső minták alapján maga teremtett (átbontott, „de- és rekonstruált”, ha úgy tetszik). Élményköltészet ez, érzéki költészet és vallomásos költészet, de nem ösztönös, nem indulatos és nem spontán. Ez a mindenre kiterjedő ambivalencia teremt egységet a kötet eltérő természetű szövegeiben.

A nem változó, bár természetesen gyarapodó emlékkazal átvillázása kötetről kötetre egyfajta déjá vu érzését ébreszti az olvasóban, aki emlékszik, hogy mindezt látta már egyszer, de más rendszerben, más sorrendben,

másféle megfigyelői körülmények között. Mi változott tehát? Az a város, amelyben korábban idegenként, utazóként járt (aki azonban elég jól kiismeri magát), egyre otthonosabbnak látszik; az emberek, akiket némi hűvös iróniával, mindig néhány lépés távolságból figyelt, most hirtelen melegséggel töltik el. Villányi hazatalált, és megrémült ettől a felismeréstől.

Ha szeretni lehet azt a helyet és azokat az embereket, akiket immár másfél évtizede figyelt szenttelen tárgyilagossággal, akkor az is lehet, hogy elmulasztott valamit. Hogy elvesztegette az életét... No ez az, amiről szó sincs. Ennek az otthonosságélménynek a megszerzése az eltávolodás gesztusa, az ironikus szemlélet, a részvét és idegenkedés ambivalenciája, majd a tárgyilagos szemlélő szánakozása nélkül nem lett volna lehetséges; csupán egy naiv hűség fatalista vállalása, esetleg a meg nem mért értékhez való görcsös, gyáva ragaszkodás vált volna egyre szorosabb cellavárosává. Az elvesztegetett idő képzete azonban mégis ott kísért a versekben bujkáló nosztalgia képében, új elemmel gazdagítva a Villányi világot uraló ambivalenciák rendszert.

Nem igaz tehát az a kritikákból leszűrhető tanulság, hogy Villányi világot egyes megoldások kerülése, a kortárs irodalom tendenciáival való szembehelyezkedés jellemezné; mint ahogy az sem igaz, hogy ez a kötet az első könyv óta dacosan vállalt kismesteri tematika érett gyümölcse volna. *Az élmények felidézése – motívumainak álomszerű szervezése – virtuális valóságmakettben történő lefuttatása* szövegképző hármasság, hosszú és tudatos alkotómunka, kompozíciós tanulási folyamat eredménye. Ennek a munkának voltak klasszikus-avantgárd, szürrealista mozzanatai és posztmodern epizódjai. Az eredményül kapott versváros nem azonos az első kötetek jórészt irodalmias közhelyekből szerkesztett szülőföld-szülőváros helyszínével, és a visszaszerzett-megteremtett közösséghez tartozás sem ugyanaz, mint az első munkák sztereotip kollektívizmusa, társadalmi elkötelezettsége. Őszintén remélem, hogy Villányi belátja: minden választás a lehetőségek óriási halmazáról való lemondást is jelenti. Mégis: aki választott, az egy világot a végtelenül sok közül megteremthet és berendezhet magának.

Nem ez a veszteség, hanem a választás képtelenségében elindulni sem tudók tétovázása, aminek következtében ők úgy fognak meghalni, hogy el sem indultak a számtalan út valamelyikén. Nem igaz, hogy ők minden világot birtokolnak. Semmijük sincs. Villányinak pedig van egy (bíráható, romlkéony, olyan-amilyen) világa, amelyben vendégül láthatja olvasóit.

Bodor Béla

KÓRKÉP A MOSTANI MAGYAR IRODALOMRÓL

**Egy elszánt férfi próbálkozásai
a kortárs magyar irodalommal**
Varga Lajos Márton KRITIKA KÉT HANGRA
című könyve segítésével

Pesti Szalon, 1994. 224 oldal, 380 Ft

(Belső monológ egy könyvesboltban)

Hm, ha jól emlékszem, ezt a könyvet ajánlotta valaki. És ha jól emlékszem, akkor egy rádióműsorról szól, vagy miről is. Talán. Lásuk csak: „A szerkesztő kérdez, a kritikus válaszol. A beszélgetés tárgya egy-egy kimagasló kortárs irodalmi alkotás. Fesztelen, könnyed ám szakmailag megbízható elemzések hangoztak el a Magyar Rádió KRITIKA KÉT HANGRA című népszerű irodalmi műsorában. Kötetünk a műsor legizgalmasabb négy évének (1990–1993) anyagát tartalmazza időrendben.” Aha, ez az: „fesztelen, könnyed, ám szakmailag megbízható elemzések”, ez kell nekem. Na most megvegyem vagy ne vegyem? Igaz, kissé drágállom, majdnem négyszáz forint. Pedig jó alkalom lenne, hogy valamilyen megismerkedjem a mostani magyar irodalommal vagy mivel. Nézzük csak a nevet. Á, ez az: Bertók László, Orbán Ottó, Esterházy Péter, Nádas Péter, Bodor Ádám, Petri György... Azt hiszem, épp ideje valami közelebbit megtudnom róluk. Hisz manapság annyi mindent hall róluk az ember. Márpedig ugye az embernek tudnia is kell valamit arról, ami az embert körülveszi. Na, akkor gyerünk a kasszához.